

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 2252

гр. София, 18.10.2022 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XVII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в закрито заседание на осемнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Снежина Колева

Членове: Петър В. Сантиров
Петя Попова

като разгледа докладваното от Петя Попова Въззивно частно наказателно дело № 20221100604214 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 341, ал. 2 вр. чл. 306, ал. 3, вр. ал. 1, т. 4 от НПК.

Образувано е по повод подадена частна жалба от частния тъжител Ж. О. чрез от адв. Г., срещу Определение от 24.06.2022 г. по н.ч.х.д. № 557/2021 г. по описа на СРС, НО, 23-и състав, с което частният тъжител Ж. О. е осъдена да заплати в полза на подсъдимата В.Б.-Т. сумата от 1650 лева, представляваща адвокатско възнаграждение за предоставена правна помощ и разноски за депозит за експертиза.

В частната жалба са наведени доводи за неправилност на атакуваното определение. Изложени са аргументи за прекомерност на заплатеното от частния тъжител адвокатско възнаграждение в размер на 1500 лв., поради което се иска неговото намаляване.

По делото е постъпило становище по частната жалба от подсъдимата Боршукова-Тодорова, подадено чрез защитника □ адв. Димитрова. В становището са изложени доводи за липса на твърдяната от частното обвинение прекомерност на възнаграждението, поради което се моли атакуваното определение да бъде потвърдено като правилно.

Въззивният съд, като прецени наведените в частната жалба и в насрещното становище доводи, както и атакувания съдебен акт и материалите по делото, намира за установено следното:

Частната жалба е подадена от процесуално легитимирано лице в преклузивния 7-дневен срок, поради което същата се явява допустима. По същество тя е неоснователна по следните съображения:

Производството по делото е образувано въз основа на тъжба от Ж. О. срещу В.Б.-Т.. С протоколно определение от 16.05.2022 г., постановена по н.ч.х.д. № 557/2021 г. по описа на СРС, НО, 23-и състав е прекратил наказателното производство на осн. чл. 289, ал. 1 вр. чл. 24, ал. 5, т. 5 от НПК поради неявяване на частния тъжител и неговия повереник. Определението не е било обжалвано и е влязло в сила на 01.06.2022 г.

С Определение от 24.06.2022 г. по н.ч.х.д. № 557/2021 г. по описа на СРС, НО, 23-и състав възложил в тежест на частния тъжител Ж. О. разноските по делото, направени от подсъдимата В.Б.-Т., а именно сумата от 1650 лева, от които 1500 лв. адвокатско възнаграждение и 150 лв. разноски за депозит за експертиза. За да постанови така атакуваното определение, първоинстанционният съд е приел, че разноските са действително

направени и по силата на чл. 190, ал. 1 от НПК подлежат на възлагане на частния тъжител О..

Въззивният съд намира така постановеното определение за обосновано и законосъобразно.

Правилно районният съд на осн. чл. 190, ал. 1 от НПК е възложил разноските по делото в тежест на частния тъжител. По делото не се спори относно това, кой следва да заплати направените разноски, а единствено касателно техния размер. В тази връзка настоящият съдебен състав намира, че разпоредбите на чл. 187-190 от НПК, уреждащи въпросите, свързани с разноските в наказателното производство, не регламентират процесуална възможност за съда да намали претендираното адвокатско възнаграждение поради неговата прекомерност. Не само че липсва аналогична разпоредба на чл. 78, ал. 5 от ГПК, но и последната не може да намери приложение в наказателното производство. Това е така, тъй като чл. 88, ал. 1 от НПК препраща за неуредени въпроси към ГПК, но само по отношение реда за разглеждане на предявления и приет за съвместно разглеждане граждански иск. Ето защо, разноските по делата се възлагат в тяхната цялост, както са били направени, а възражения за прекомерност на уговореното и заплатено адвокатско възнаграждение в наказателното производство е недопустимо.

Предвид гореизложеното въззивният съд намира изложените в частната жалба възражения за неоснователни. По делото са приложени доказателства, видно от които подсъдимата действително е заплатила 1500 лева за адвокатско възнаграждение и 150 лв. депозит за експертиза. Следователно разноските са били действително направени, поради което правилно са възложени в цялост в тежест на частния тъжител.

Въпреки гореизложеното за пълнота и прецизност въззивният съд намира за необходимо да посочи, че не намира адвокатското възнаграждение за прекомерно. Същото е определено в рамките на чл. 13, ал. 1, т. 1 и 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатски възнаграждения, както и в съответствие с чл. 13, ал. 2 и чл. 14 от посочената наредба. Възнаграждението е съобразено с повдигнатите обвинения, с техния брой, както и с броя съдебни заседания проведени пред първата инстанция, като е определен към законовия минимум.

С тези съображения въззивният съд намира, че първоинстанционният съдебен акт следва да бъде потвърден като законосъобразен и обоснован, а частната жалба оставена без уважение като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 345, ал. 1 вр. чл. 306, ал. 3 от НПК Софийски градски съд, НО, XVII-и въззивен състав

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение от 24.06.2022 г. по н.ч.х.д. № 557/2021 г. по описа на СРС, НО, 23-и състав.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____